

подплашила.

Ето какъ дословно самия З. Стояновъ въ „Запискитѣ си по българскитѣ възстания“, томъ III стр. 202, предава тази шега:

„После три часа, ние бѣхме въ манастирътъ Св. Никола, който е на пѣтьтъ между Търново и Елена. Тукъ водачите ми ѣдоха хлѣбъ, при всичко че не бѣха гладни, невъзможно бѣше да не побезпокоятъ манастирскитѣ служители, въ това мѣсто за тѣхъ време. Тие, водачите ми, са случиха добри хора, макаръ и двамата да бѣха башибозуци, още като излѣзохме отъ Търново, азъ можахъ да са споразумея съ тѣхъ. Следъ ѣденіе въ манастирътъ, игуменътъ стѣпи съ мене въ разговоръ. Той ме распита за едно за друго, а най-после пожела да ми научи името, за да са спомѣна въ свѣтата литургия. Той показваше да е добъръ човѣкъ. Въ негово отсъствие обаче, по побужденіе на водачите си, азъ бѣхъ принуденъ да му заплатя съ признател-